

pisici, dovedind vigilență, ca a cuiva care trăia într-o perpetuă teamă de lucrurile văzute și nevăzute.

Alteori, acest bărbat păros stătea ghemuit lângă foc, cu capul între picioare, și dormea. În astfel de momente, își ținea coatele pe genunchi și mâinile împreunate deasupra capului ca și cum ar fi vrut să verse ploaia prin brațele păroase. Iar dincolo de acel foc, în întunericul care-l înconjura, Buck vedea mulți cărbuni strălucitori, doi câte doi, întotdeauna doi câte doi, care știa că erau ochii marilor animale de pradă. Auzea cum li se izbeau trupurile prin tufişuri, zgometele pe care le făceau în noapte. Și visând acolo, pe malul Yukonului, cu ochii leneși care clipeau la foc, aceste sunete și priveliști dintr-o altă lume îi făceau părul să i se zburlească pe șira spinării, să îi stea țea-păn pe umeri și pe ceafă, până când scâncea încet și înăbușit sau mârâia ușor, iar bucătarul metis striga la el: „Hei, Buck, trezirea!” Atunci, cealaltă lume dispărea și lumea reală îi apărea în fața ochilor, iar el se ridica, căsca și se întindea, de parcă fusese adormit.

A fost o călătorie solicitantă, cu poșta în urma lor, iar munca grea i-a oboșit. Slăbiseră și erau într-o condiție proastă când au ajuns la Dawson și ar fi trebuit să se odihnească cel puțin zece zile sau o săptămână. Dar, în două zile, au coborât pe malul Yukonului de la Barracks, încărcăți cu scrisori. Câinii erau oboșiți, conducătorii săniilor bombăneau și, de parcă n-ar fi fost îndeajuns de rău, ningea în fiecare zi. Asta însemna o potecă moale, o fricțiune mai mare asupra alergătorilor și, pentru câini, nevoia de a trage

dirijându-i acțiunile, adormind odată cu el, visând cu el și dincolo de el și devenind ei înșiși subiectul viselor sale.

Atât de hotărât îl chemau aceste umbre, încât în fiecare zi umanitatea și pretențiile ei se îndepărtau de el. O chemare răsună în adâncul pădurii și, de câte ori auzea această chemare, misterioasă și atrăgătoare, se simțea obligat să întoarcă spatele focului și pământului bătătorit din jurul lui și să se arunce în pădure, apoi mai departe, fără să știe unde sau de ce; nici nu știa unde sau de ce chemarea răsună poruncitor în adâncul pădurii. Dar de câte ori înainta pe pământul moale, sălbatic, în umbra verde, iubirea pentru John Thornton îl atrăgea din nou spre foc.

Doar Thornton îl ținea pe loc. Restul omenirii nu însemna nimic pentru el. Călătorii ocazionali puteau să-l laude sau să-l mângâie; dar el rămânea rece și, de lângă un om prea exuberant, se ridică și plecă. Când partenerii lui Thornton, Hans și Pete, au sosit pe pluta mult așteptată, Buck a refuzat să-i bage în seamă până când a aflat că erau apropiați de Thornton; după aceea i-a tolerat într-un fel pasiv, acceptând favoruri de la ei ca și cum el i-ar fi favorizat acceptându-i. Erau la fel de masivi ca Thornton, trăind aproape de pământ, gândind simplu și văzând limpede; și, înainte de a lega pluta în marele vârtej de lângă fabrica de cherestea de la Dawson, l-au înțeles pe Buck și felul său de-a fi și nu au insistat asupra unei intimități precum cea obținută cu Skeet și Nig.

Pentru Thornton totuși, iubirea lui părea să tot crească. El era singurul dintre oameni care putea să

